

Daniels bok – nummer femtiosex

Att låsa upp mysteriet i Uppenbarelseboken 17: Den stora skökans och vilddjurets slutliga profetia

Jeff Pippenger
2024-01-20

Den sista framställningen av rikena i Bibelns profetia återfinns i Uppenbarelseboken kapitel sjutton. I det kapitlet, i vers tre, förs Johannes bort till ”öknen”, så att ängeln kan visa Johannes domen över den profetiska ”stora skökan”, som sitter på ”många vatten” och som har bedrivit ”otukt” med ”jordens kungar”.

Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade till mig: Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som sitter på många vatten, hon med vilken jordens kungar har bedrivit otukt och av vars otukts vin jordens invånare har blivit druckna. Och han förde mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn och med sju huvuden och tio horn.
Uppenbarelseboken 17:1–3.

Enligt Johannes egna ord representerar ”öknen” de ettusen tvåhundrasextio åren av påvligt styre från år 538 fram till ändens tid år 1798.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, för att man där skulle nära henne i ettusen tvåhundrasextio dagar. ... Och åt kvinnan gavs den stora örns två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får sin näring under en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Uppenbarelseboken 12:6, 14.

I anden fördes Johannes in i de ett tusen två hundra sextio åren av påvligt herravälde. Dessa år hade förebildats genom de tre och ett halvt åren av torka under Jesebels, Ahabs och Elias historia. Dessa år skulle fortgå till dess att påvedömet erhöll sitt dödliga sår år 1798, ty det hade blivit ”bestämt” att ske vid slutet av den första förbittringen, vilket var slutet på det krig som hade dragits över helgedomen och hären genom de två ödeläggande makterna hedendom och påvedöme. Alla dessa fakta har framlagts i nyligen publicerade artiklar.

”Den stora skökan” är Jesajas sköka i Tyrus, som skulle bli bortglömd i sjuttio symboliska år, vilka var ”en konungs dagar”. Förenta staternas historia är historien om de symboliska sjuttio åren, vilka hade förebildats genom de sjuttio fångenskapsåren under Babylons välde, det första riket i Bibelns profetia. Under den historien skulle den stora skökan i Tyrus vara bortglömd. Vid slutet av den historien skulle hon bli ihågkommen och åter gå ut och sjunga sina sånger och därigenom bedriva otukt med jordens kungar. Johannes fördes i anden in i den påvliga maktens historia för att få se domen över den påvliga makten. Domen över en prästdotter som bedrev otukt var att hon skulle brännas upp med eld.

Och om någon prästs dotter vanhelgar sig genom att bedriva otukt, vanhelgar hon sin far; hon skall brännas upp i eld. 3 Moseboken 21:9.

I den syn om domen över den stora skökan, som gavs åt Johannes av en av de änglar som utgöt en av de sju sista plågorna, var det så att hon blev bränd med eld.

Och de tio horn som du såg på vilddjuret, de skall hata skökan och göra henne öde och naken, och skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Uppenbarelseboken 17:16.

Vattnen som den stora skökan sitter på är världens folk, vilka skall bringas under hennes myndighet när Förenta staterna bedrar hela världen att tillbe vilddjuret, som också är den stora skökan. Förenta staterna blir då den främste kungen bland de tio kungar som framställs i profetian i Uppenbarelseboken sjutton, och i denna framställning representerar Förenta staterna den förste kungen som begår otukt med skökan, fastän hon därefter kommer att fullborda den handlingen med alla kungarna.

Den förste kungen av många kungar representeras av Ahab, som var gift med den stora skökan, vilken framställs som Isebel i församlingen i Thyatira. Domen över Isebel (den stora skökan) verkställs av de tio kungarna, vilka genom Förenta staternas makt kommer att tvingas in i en allians mellan kyrka och stat. Dessa kungar kommer att samtycka till att låta påvedömet härska över världen (sitta på vattnen), trots sitt hat mot skökan.

Och de tio horn som du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike; men de får makt såsom kungar en timme tillsammans med vilddjuret. Dessa har ett och samma sinne och skall ge sin makt och styrka åt vilddjuret. De skall strida mot Lammet, och Lammet skall övervinna dem, ty han är herrars Herre och konungars Konung; och de som är med honom är kallade och utvalda och trogna. Och han sade till mig: Vattnen som du såg, där skökan sitter, är folk och människomassor och nationer och tungomål. Och de tio horn som du såg på vilddjuret, de skall hata skökan och göra henne öde och naken, och de skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Ty Gud har lagt i deras hjärtan att fullgöra hans vilja och att vara eniga och ge sitt rike åt vilddjuret, till dess att Guds ord har fullbordats. Och kvinnan som du såg är den stora staden, som härskar över jordens kungar. Uppenbarelseboken 17:12–18.

De ”tio kungarna” (Förenta nationerna) hyser i själva verket hat mot påvedömet, men tvingas av omständigheterna att överlämna sitt kortlivade rike åt den påvliga makten i ett fåfängt hopp om att rädda världen från dess tilltagande olyckor. När de inser hennes bedrägeri blir de redskapet att bränna henne med eld, till uppfyllelse av lagen i Tredje Moseboken.

De ”tio kungarna” ”för krig mot Lammet” genom den förföljelse som de bringar över Guds folk i den sista tiden.

Varför rasa hedningarna, och varför tänka folken fåfänglighet? Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra mot Herren och mot hans Smorde och säga: ”Låt oss slita sönder deras band och kasta av oss deras tag.” Han som tronar i himlarna skall le, Herren skall bespotta dem. Sedan skall han tala till dem i sin vrede och förskräcka dem i sin glödande harm. Psaltaren 2:1–5.

Den förföljelse som jordens kungar fullbordar för påvedömet, räknas också mot Kristus vid korset.

du som genom din tjänare Davids mun har sagt: Varför rasade hedningarna, och varför tänkte folken fåfängliga ting? Jordens konungar trädde fram, och furstarna församlade sig mot Herren och mot hans Smorde. Ty i sanning församlade sig i denna stad mot ditt heliga barn Jesus, som du har smort, både Herodes och Pontius Pilatus, tillsammans med hedningarna och Israels folk, för att göra allt vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skulle ske. Apostlagärningarna 4:25–28.

”Jordens kungar” som reste sig mot Kristus vid hans korsfästelse representerar de ”tio kungarna” i Uppenbarelseboken sjutton som åter för krig mot Lammet genom att förfölja hans folk. Vid korset var dessa kungar ”de ogudaktigas församling” som ”omringade” Kristus, och som gör det igen med hans folk i den yttersta tiden.

Ty hundar omringa mig; de ondas hop förslöt mig; de genomborrade mina händer och mina fötter. Jag kan räkna alla mina ben; de ser på mig, de stirrar på mig. De delar mina kläder mellan sig och kastar lott om min klädnad. Psaltaren 22:16–18.

De tio kungarna, som bringar dom över den stora skökan, bränner henne med eld, ty hon är en sköka som utger sig för att vara en prästdotter. Dessa kungar framställs också som ”hundar”, och de tio kungarna skall inte bara bränna den stora skökan med eld, utan också ”äta hennes kött”. Jesabels död kom till stånd när hon kastades ner från muren och krossades mot marken, och sedan kom hundarna och åt hennes kött.

Och när Jehu kom till Jisreel, fick Isebel höra det; och hon målade sitt ansikte och smyckade sitt huvud och såg ut genom ett fönster. Och när Jehu kom in genom porten, sade hon: Gick det väl för Zimri, han som dräpte sin herre? Då lyfte han sitt ansikte mot fönstret och sade: Vem är på min sida? Vem? Då såg två eller tre hovmän ut till honom. Och han sade: Kasta ner henne. Så kastade de ner henne; och något av hennes blod stänkte på väggen och på hästarna, och han trampade henne under fötterna. Och när han hade kommit in, åt och drack han och sade: Gå nu och se till denna förbannade kvinna och begrav henne; ty hon är en konungs dotter. Och de gick för att begrava henne; men de fann inte mer av henne än skallen och fötterna och handflatorna. Därför kom de tillbaka och berättade det för honom. Och han sade: Detta är Herrens ord, som han talade genom sin tjänare Elia, tisbiten, när han sade: På Jisreels mark skall hundar äta Isebels kött. Och Isebels döda kropp skall bli som gödsel på markens yta på Jisreels mark, så att man inte skall kunna säga: Detta är Isebel. 2 Kungaboken 9:30–37.

De tio kungarna, som är Förenta nationerna, vilkas främste kung är Förenta staterna, skall föra dom över påvedömet genom att bränna henne med eld och äta hennes kött. Den domen är vad ängeln kom för att visa Johannes, och för att göra det förde han Johannes in i öknens historia, men inte bara till någon slumpmässig punkt i öknens historia, utan till själva slutet av perioden. Det är uppenbart att Johannes placerades vid slutet av de ett tusen två hundra sextio åren, ty när han ser kvinnan var hon redan drucken av förföljelsens blod och redan identifierad som skökornas moder.

Så förde han mig i anden bort till öknen; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn, med sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor; i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenhet. Och på hennes panna var ett

namn skrivet: HEMLIGHETEN, DET STORA BABYLON, MODERN TILL SKÖKORNA OCH TILL JORDENS STYGGELSER. Och jag såg kvinnan berusad av de heligas blod och av Jesu martyrs blod; och när jag såg henne, förundrade jag mig storligen.

Uppenbarelseboken 17:3–6.

Skökan i Tyrus, som också är den ”stora skökan” som framställs i Uppenbarelseboken sjutton, skulle vara bortglömd intill den tid då hon åter skulle sjunga sina sånger och bedriva otukt med jordens kungar.

Varje ansedd ordbok som utgavs före 1950 fastslår att kvinnan, klädd i scharlakan, i Uppenbarelseboken sjutton är en symbol för den romersk-katolska kyrkan, men i dag anser världen att den katolska kyrkan är en kristen kyrka. Världen har glömt vem hon verkligen är.

När Johannes såg henne var förföljelsen under den mörka medeltiden på väg mot sitt slut, ty hon var redan drucken av de heligas blod. Det naturliga åskådliggör det andliga, och en människa blir drucken efter att ha druckit, inte dessförinnan.

De protestanter som bröt med katolicismen århundraden före 1798 hade redan före 1798 påbörjat sin färd tillbaka till den katolska gemenskapen, ty hon identifierades som ”SKÖKORNAS MODER”. När Johannes såg henne och förundrade sig, hade de kyrkor som tidigare hade skilt sig från hennes gemenskap redan återvänt. Således fördes Johannes fram till år 1798, då den stora skökan redan hade mördat miljontals kristna och redan hade förfört de tidigare protestantiska kyrkorna att godta hennes förmätna anspråk på att vara kyrkornas huvud, såsom Justinianus hade identifierat henne år 533.

Från den profetiska utsiktspunkten år 1798 framställde ängeln därefter för Johannes den sista skildringen av rikena i Bibelns profetia.

Och ängeln sade till mig: Varför förundrade du dig? Jag skall säga dig hemligheten med kvinnan och med vilddjuret som bär henne, vilket har de sju huvudena och de tio hornen. Vilddjuret som du såg var och är icke, och skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet; och de som bor på jorden skola förundra sig, de vilkas namn icke från världens grundläggning hava blivit skrivna i livets bok, när de se vilddjuret som var och icke är, och dock är. Och här är det sinne som har vishet. De sju huvudena äro sju berg, på vilka kvinnan sitter. Och de äro sju konungar: fem hava fallit, en är, och den andre har ännu icke kommit; och när han kommer, måste han bliva kvar en kort tid. Och vilddjuret som var och icke är, just det är den åttonde och är av de sju, och går i fördärvet. Och de tio horn som du såg äro tio konungar, som ännu icke hava fått något rike; men de få makt såsom konungar en stund tillsammans med vilddjuret.

Uppenbarelseboken 17:7–12.

Ett vilddjur är ett rike i Bibelns profetia, vilket lätt kan identifieras i Daniels sjunde och åttonde kapitel, och den hemlighet som ängeln framlägger för Johannes är hemligheten om vilddjuret och kvinnan som rider på vilddjuret. Kvinnan på vilddjuret är den stora skökan som bedriver otukt med jordens kungar. Hon är Isebel och hennes man är Ahab.

Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall vara ett kött. 1 Moseboken 2:24.

En man är en man och en kvinna är en kvinna, men tillsammans är de ett kött. Vilddjurets mysterium är att det är en förening av kyrka och stat, föreningen av kvinnan (kyrkan) och vilddjuret (kungarna), vilka är ett och samma rike, bestående av två delar. När statskonst och kyrkopolitik förenas, med kvinnan som den som behärskar förhållandet, är detta "vilddjurets avbild". Johannes får se kvinnan bäras av vilddjuret, ty det är hon som behärskar förhållandet.

Och kvinnan som du såg är den stora stad som regerar över jordens kungar.
Uppenbarelsboken 17:18.

Tillsammans representerar vilddjuret och kvinnan ett rike (ett kött), men ängeln betonar den stora skökans relation till jordens kungar. "Vilddjuret, som" "var och inte är", som "skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet", och som "de som bor på jorden skall förundra sig över", är påvedömet när den stora skökans dödliga sår har blivit läkt. Hon "var" den bibliska profetians femte rike, men det var "bestämt" att hon skulle få ett dödligt sår år 1798.

När Johannes i anden fördes till år 1798, var hon "inte" ett vilddjur; och ändå, när hennes dödliga sår blir läkt vid slutet av de sjuttio symboliska åren, vilka avslutas vid den snart kommande söndagslagen, "är" hon åter levande, sjunger sina sånger, bedriver otukt och mördar kristna.

Kapitel sjutton är den sista framställningen av den bibliska profetians riken, och som sådan måste det överensstämma med det första omnämnandet av den bibliska profetians riken. Det första omnämnandet av dessa riken återfinns i Daniel kapitel två, vilket återges på båda de tavlor som utgjorde en uppfyllelse av Habackuks befallning att skriva synen och göra den tydlig på tavlor.

Milleriterna hade rätt i sin förståelse av Daniels riken i Bibelns profetia såsom de framställs i kapitel två, sju och åtta, men deras förståelse var ofullständig. Millers juveler i Daniel kapitel två lyser tio gånger klarare i de sista dagarna, ty det erkänns att de utpekar den första hänvisningen, inte bara till Bibelns profetias riken, utan också till den första hänvisningen i uppenbarelsen att den åttonde är av de sju. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Alla profeterna talar om de sista dagarna, och Johannes identifierar i Uppenbarelsboken sjutton det sista jordiska riket när han framställer "vilddjuret som" "var, och inte är, och skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet." Vilddjuret stiger upp ur "avgrunden", vilket är en symbol för "en ny manifestation av satanisk makt."

"När de har fullbordat [fullbordat] sitt vittnesbörd.' Den period då de två vittnena skulle profetera klädda i säcktyg upphörde år 1798. När de närmade sig avslutningen av sitt verk i dunkel, skulle krig föras mot dem av den makt som framställs som 'vilddjuret som stiger upp ur avgrunden'. I många av Europas nationer hade de makter som härskade i kyrka och stat i århundraden stått under Satans kontroll genom påvedömet's förmedling. Men här förs en ny uppenbarelse av satanisk makt fram." The Great Controversy, 268.

Några av teologerna kommer att hävda att eftersom "vilddjuret som stiger upp ur avgrunden" i Uppenbarelsboken elva i texten identifieras som den Franska revolutionens ateism, så är uttrycket

”avgrund” en symbol för ateism. Men islam steg upp ur ”avgrunden” i Uppenbarelseboken nio, och islam är inte ateism. Avgrunden representerar en satanisk manifestation.

”Jag sade honom att Herren i en syn hade visat mig att mesmerism var från Djävulen, från avgrunden, och att den snart skulle fara dit, tillsammans med dem som fortsatte att använda den.” Review and Herald, 21 juli 1851.

Något från ”Djävulen” är något från ”avgrunden”. I Uppenbarelseboken sjutton är vilddjuret som stiger upp ur avgrunden den makt som går mot fördärvet och som de, vilkas namn inte är skrivna i boken, skall förundra sig över och följa efter. ”Fördärv” betyder evig fördömdelse och framställs i Uppenbarelseboken som ”eldsjön”, vilken är den plats där vilddjuret kastas.

Och vilddjuret greps, och med honom den falske profeten som hade gjort tecken inför honom, med vilka han bedrog dem som hade tagit vilddjurets märke och dem som tillbad dess bild. Dessa båda kastades levande i en sjö av eld som brann med svavel. Uppenbarelseboken 19:20.

I kapitel tretton identifieras det första vilddjuret som stiger upp ur havet, vilket syster White uttryckligen identifierar som påvedömet. I det avsnittet förundrar sig världen över det påvliga vilddjuret.

Och jag såg ett av dess huvuden såsom dödligt sårat; och dess dödliga sår blev läkt; och hela världen förundrade sig över vilddjuret. Uppenbarelseboken 13:3.

Vilddjuret i Uppenbarelseboken sjutton, som ”de som bor på jorden skall förundra sig över”, är den slutliga manifestationen av den sataniska makten, vilken framträder när påvedömet dödliga sår helas genom den snart kommande söndagslagen. Varje profetiskt kännetecken hos kvinnan och det vilddjur som hon rider på i kapitel sjutton identifierar den romerska kyrkan, precis såsom de lexikon som utgavs före 1950 identifierade den.

Odjuret i Uppenbarelseboken sjutton är en symbol för föreningen mellan kyrka och stat, vilken är vilddjurets bild. Vilddjuret med sju huvuden och tio horn är det rike som består av de tio kungarna (Förenta nationerna), vilket kvinnan rider på och härskar över. Kvinnan är påvedömet, som identifieras som det stora Babylon, skökornas moder. Sedan symbolerna har identifierats kan vi återvända till 1798, den punkt i historien dit Johannes fördes för att ta emot den sista framställningen av Bibelprofetians riken.

Vi skall behandla dessa riken och deras framställning i Daniel kapitel två i nästa artikel.

”Varje nation som har trätt fram på handlingens scen har tillåtits att inta sin plats på jorden, för att det skulle visa sig om den skulle uppfylla ’Väktarens och den Heliges’ avsikt. Profetian har skildrat uppgången och fallet för världens stora imperier — Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Med vart och ett av dessa, liksom med nationer av mindre makt, upprepade historien sig. Var och en hade sin provningstid, var och en misslyckades, dess härlighet förbleknade, dess makt vek bort, och dess plats intogs av en annan.

”Medan folken förkastade Guds principer och genom detta förkastande beredde sin egen undergång, var det likväl uppenbart att den gudomliga, överordnade avsikten verkade genom

alla deras förehavanden.” Education, 177.